

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διατὶ κ. Κοσονάκε,

εἰς τὸ ἀστυνομικὸν σου ρυπαρογραφικὸν δελτίον δὲν ἔγραψες, ὅτι ἀνάδρως ἀναδρῶι μὲ ἐκτύπησαν συνεργούντος καὶ ἑνὸς σου ἀστυνομικοῦ ὄργανου;

Νὰ μὲ ὑβρίζης, καὶ νὰ μὲ τυκοφαντῆς ὡς ρυπαρογράφον ἐπισήμως, αὐτὸ τὸ βρίσκεις τίμιον καὶ ἀνδρικόν, νὰ δολοφονῆς, δηλαδὴ, τὴν ὑπόληψιν πολίτου, ὡς ἐμὲ, ζήσαντος ἐντίμως, ὡς σὺ, γνωρίζεις, νὰ δίδῃς δὲ τὴν δέουσαν εἰς αὐτὸν ἱκανοποίησιν, ὡς τὸ καθήκον σου καλεῖ, αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζεις;

Τί νὰ σοῦ κάμω; Ἐπρεπε νὰ ἦμου ἐγὼ διευθυντῆς καὶ σοῦδειχνα πῶς ἀδικοῦν τοὺς ἀνθρώπους, δὲν πταίεις ὅμως σὺ, πταίει ἐκεῖνος ὁ κουτρούλης ποῦ σὲ διάλεξε καὶ σὲ κάθισε στὴ ράχη μας ὡς διευθυντῆν. Καλὰ δὲν σοῦ τὰ λέγω; Γελᾷς; Καλὸ.

Ἐφημερίδες τινες

τόσον ὠραία καὶ σωστὰ γράφουν κάμμιὰ φορὰ τὰς εἰδήσεις των, ὥστε νομίζει κανεὶς, ὅτι οἱ συντάκται των δὲν ζοῦν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ στῆς Κουκουβάουες.

Ἐγράψαν π. χ. ὅτι ἐκεῖνος ποῦ μοῦ τῆς ἔβρεξε, μοῦ τῆς ἔβρεξε διότι εἶχα δῆθεν γράψει ἐναντίον του ἢ ἐναντίον τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου.

Οὔτε τὸ ἓνα εἶνε ἀληθές, οὔτε τὸ ἄλλο.

Μοῦ τὰς κατάφερε ἀπλῶς διὰ νὰ πωλήσῃ ὁ ἀνθρωπος δουλεψι εἰς τὸν Διευθυντῆν τῆς Ἀστυνομίας τοῦ ὁποίου καὶ εἶνε συγγενής.

Αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Ὁ Καμπούρογλος,

ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ γράφῃ τόσας ἀηδίας καὶ ξεράσματα στὴν ἐφημερίδα του, ἐχάθη νὰ γράψῃ καὶ γιὰ μὲ τὸν φίλου του μιὰ ἀράδα.

Ξεύρετε γιατί; Διότι εἶνε μὲ τὸν Διευθυντῆν κολίγιδες.

Καὶ μ' ὄλα ταῦτα, κύριοι, αὐτὸς, ἡ **Νέα Ἐφημερίς** πρωτοβάφτισε τὸν Διευθυντῆν **μαγκούφη**.

Εἶνε μερικοὶ ἀνθρωποι, ἀδελφοί, ποῦ δὲν ἔχουν τὸν Θεὸ τους, δὲν ἔχουν συνείδησι τέλος πάντων ἐπάνω των.

Ἀφήσετέ με

τόρα νὰ σᾶς ὀμιλήσω καὶ ὀλίγα ἑλληνικά, στὴ καθαρεύου-

σαν, δηλαδὴ, γλώσσα, διότι μὲ παραπῆρε ὁ θυμὸς καὶ εἶμαι φουρκισμένος.

Πάντοτε ἐκράτησα τὸν σατυρικὸν κάλαμον ὑψηλά.

Οὐδέποτε ἐμόλυνα αὐτὸν εἰς χαμπερπὴ καὶ ποταπὰ πάθη. Οὐδένα τῶν πολιτικῶν ποτὲ ἐξελιπάρησα ἢ ἐθήρευσα δημοσίαν θέσιν.

Οὐδέποτε ἐπὶ μισθῷ, ἢ δι' ἓνα κομμάτι ψωμι ὑβρισά τινα.

Ἐσεβάσθην πάντοτε τὸν οἶκον τοῦ πολίτου καὶ τὸν ἐν οἴκῳ βίον αὐτοῦ.

Οὐδέποτε, ὡς κνώδαλά τινα, τὰ ὅποια ἐκδίδουν ἐφημερίδας ἐφημέρους, διὰ νὰ ὑβρίσουν τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον καὶ τοῦ τραβήξουν παρὰ, οὐδέποτε, λέγω, ἔπραξα ἐγὼ τοῦτο.

Πᾶς ἀδικούμενος πολίτης εὐρίσκει παρ' ἐμοὶ δωρεὰν πᾶσαν δυνατὴν ὑπεράσπισιν.

Οὐ μόνον πᾶσαν διατριβὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς γνωστοποιήσεις δημοσιεύω δωρεὰν, ἀμισθεὶ, χωρὶς νὰ πάρω λεπτό.

Δὲν κατατρίβομαι ἐγὼ εἰς γυναικοδουλειαῖς, οὐδὲ ἐξευτελίζω τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον ἀπλῶς διὰ νὰ κάμω τὸ χατήρι τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

Ἐγὼ δὲν τρέχω ν' ἀνασκαλεύω ἄτιμες δουλειαῖς γιὰ νὰ βγάλω λουφέ.

Ἐγὼ δὲν φιλῶ κατορημέναις ποδιαῖς οὐδὲ παρακαλῶ νὰ γίνουιν συνδρομηταί, ἄς ἦνε καλὰ οἱ ἀνθρωποι, οἵτινες αὐθόρμητοι μοῦ εἶπαν καὶ μοῦ λέν, **σ τ ε ἰ λ ε μ α ς τ ὸ φ ὺ λ λ ο κ α ἰ τ ἦ ν ἀ π ὸ δ ε ἰ ξ ἰ ν ἀ σ ἐ π λ η ρ ῶ σ ω μ ε**.

Τοιοῦτοι εἶνε οἱ συνδρομηταί μου, ἐργάται πολῖται, ἐντιμοὶ οἰκογενειάρχαι, ὑψηλοὶ τὸ φρόνημα ὡς ἐγὼ.

Ἐπαγωγὰ καὶ φαῦλα παραμύθια ἐγὼ δὲν γράφω, διὰ νὰ προσελκύσω ἀναγνώστας.

Ὡς τοιοῦτον μὲ ἐξετίμησεν ὁ κάτω λαὸς, ὡς τοιοῦτον μὲ τιμᾷ, ὡς τοιοῦτον μὲ ἀγαπᾷ, καὶ διὰ τοῦτο ἀγοράζει κατὰ χιλιάδας τὰ φύλλα μου.

Εἶνε ἀληθῶς συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις παιδάρια νὰ ζητοῦν μιὰ πεντάρα ἀπὸ τὴν μάνα των, γιὰ ν' ἀγοράσουν τὸν **Π α λ η ἄ ν θ ρ ω π ο**.

Εἶνε συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ τις τόσας ἀβράς παρθένων χεῖρας, τόσων οἰκοκυράδων, νὰ κατεβάζουν αὐτὰς ἀπὸ τὰ παράθυρα διὰ ν' ἀγοράσουν τὸν **Π α λ η ἄ ν θ ρ ω π ο**.

Δι' ὄλα αὐτὰ καυχῶμαι καὶ μεγαλαυχῶ, καὶ ὑπερηφανεύομαι καὶ φωνάζω μόνος, ὡς παλαβός.

Ἀστυνομικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.

Ἐπουλήθησαν; — Ἐπουλήθησαν. Ἄμ τὰ λεπτὰ ποιὸς τὰ φάγαγε, ἢ καλλίτερα ποιὸς ἔφαγε τὸν λαγόν; Ἐέρω ἴω.

Νά, τὸν ἔφαγε ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἔφαγε, καὶ καλὴ χώνεψι.
Μασκαράδες λοταρτζίδες νὰ μάθετε ἄλλη φορά, νὰ μὴ ἔχετε φρέσκα πράγματα καὶ λαγούς μὲ πετραχήλια, γιὰτὶ σὰς τοὺς πέρνουν οἱ διάβολοι τῆς ἀστυνομίας.

Νὰ καὶ μιὰ βιογραφία κολωδῆ

Εἶδαμε καὶ πάθαμε νὰ βροῦμε Οἰκονομικὸ ἔφορο γιὰ τὴν Ἀττικὴν, ἀλλὰ τὸν πετύχαμε ἕως τὸ τέλος.

Ἦνεν ἓνας γέρος ξεκουτιάρης, ἔχει σὰν χαμπάμπασις 65 χρόνια χωρὶς τὰ καλοκαίρια τῶν στή ράχη του, μούτρα χαλβατζῆ, μουστάκια σκαντζοχοίρου καὶ βλακεία ἕνα μέτρο.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ ἀρχαιολογοῦ κ. Ροσοπούλου φαίνεται, ὅτι φοροῦσε μιὰ φορά κ' ἕνα καιρὸ φουστανέλλαις, καὶ ἔβαλε φράγκικα ὅταν ἔγινε οἰκονομικὸς ἔφορος σὲ ἡλικίαν 45 χρονῶν, γι' αὐτὸ καὶ τὰ φορεῖ ἀκόμη ἄγαρμπα. Π. χάρις, τὸ καπέλλο του τὸ φορεῖ ἕως τ' αὐτιά του, σὰν σκευτῆς τὸ σουρτοῦκό του σὰν τοῦ μακαρίτη Μπερτοδοῦλου (ὁ Θεὸς συχωρῆσῃ τὴ ψυχὴ του), παπούτσα κοφτὰ μπροστὰ σὰν κείνα ποῦ φτειάναν στὸ κάτω Σαντριβάνι μιὰ φορά κ' ἕνα καιρὸ, τὸν λένε δὲ Φίλιππα Παπαδόπουλο ἢ μπαρμπα-Φίλιππα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ ζωγραφισμένη μὲ τὰ λόγια, τὸρα μένει νὰ σὰς ποῦμε καὶ τί κάμει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ κουταμάρα του. Νὰ ἔχετε ὀλίγη ὑπομονή, διότι ὅλα μαζωμένα δὲν λέγονται, ἔπειτα πρέπη νὰ σὰς ἀφίνωμε καὶ σὲ λίγη περιέργεια, γιὰ νὰ μὴ ἦσθε πολὺ περιέργοι. Μὴ βιάξεσθε σὰν τὴν χήρα στὸ κρεβάτι, καυμένοι καὶ σείεις.
(ἀκολουθεῖς).

Ἄναφοραί.

Μᾶς εἶπαν νὰ γράψωμε, ὅτι ὁ παρὰ τὰ Μπογιατζιδικὰ καὶ πλησίον τοῦ κ. Καϊνάρου χρυσοχόος Δημ. Γιαννούσου, δὲν ἐννοεῖ νὰ πληρῶνῃ τοὺς ἐργάτας του, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ ἐργάται του ἀναγκάζονται οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸν πηγαίνουν εἰς τὰ δικαστήρια. Πλήρωσε, ἀδελφέ Γιαννοῦσε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ σὲ κακολογοῦν. Τί διάβολο καταστημάτῃς ἄνθρωπος σὺ, δὲν ντρέπεσαι νὰ ἔχουν οἱ ἐργάται σου παράπονα ἐναντίον σου καὶ νὰ σὲ λέγουν κακοπληρωτῆ;

Ἐνας Ἀγιαννίτης μᾶς παρεκάλεσε νὰ ρωτήσωμε τὸν γραμματοκομιστὴν Ἀστρου, τί τὰς κάμει τὰς ἐφημερίδας ποῦ στέλνουν οἱ πολῖται στοὺς συγγενεῖς των, τὰς πούλει καὶ χαρτζιλικόνεται, ἢ τὰς πίνει μὲ τὸν Ζαφείρη καὶ τὸν Γεροβαγγέλη;

Ἄ κύριε γραμματοκομιστὰ, αὐτὰ δὲν εἶνε καλὰ πράγματα καὶ νὰ μᾶς συμπαθῆς Ἄκουε ἐκεῖ νὰ πούλης τὰς ἐφημερίδας τῶν ἀνθρώπων. Ντροπὴ σου, κακόμοιρε. Γάδारे, μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά.

Ἡ πρωτεύουσα

λυπεῖται διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ καλοῦ τῆς Εἰσαγγελέως κ. Δουκάκη.

Τυγχάνει ἀνὴρ πάσης ὑπολήψεως ἄξιος.
Δὲν ἔχει δὲ ἀνάγκην τῶν ἐπαίνων τῆς δημοσιογραφίας.
Ἄλλὰ γιὰτὶ κ. Τρικούπη μᾶς τὸν πέρνει;
Ἄδικα! Ἄδικα!

Καπνοπωλεῖον Γλάστων.

Τὸ καπνοπωλεῖον τοῦτο τοῦ γνωστοῦ καὶ περιποιοτικῆς κ. Ἀλεβιζοπούλου κεῖται ἐν Νεαπόλει ὀλίγον ἄνωθι τοῦ καφεῖου Καρατζᾶ. Ἐχει ψιλοκομμένο, μυρουδάτον, ἀνάμικτον

τοῦ Ἀγρινίου καὶ τὸν κάλλιστον ἀπὸ τοὺς κοινοὺς καπνοῦς. Ο κ. Ἀλεβιζόπουλος γίνετα κομμάτια γιὰ τοὺς μουστερίδες του. Διὰ τοὺς Νεαπολίτας εἶναι θησαυρὸς κεκρυμμένος μεταβεβλημένος εἰς καπνόν.

Οἶνοι Ἀμπατζοπούλου.

Τὸ ὄραϊον τοῦτο κατάστημα κεῖται ὀλίγον ἄνωθεν τῶν Χαυτείων.

Ἦνεν φιλοκάλως περιποιημένον. Ἐχει πλείστα δωμάτια. Κρασιά ἄδολα. Γλυκὰ, μαύρα, μπροσκα φρούτα, κρύα φαγητὰ καὶ μπύρα Βιέννης καὶ Μονάχου καὶ χιλίων ἄλλων εἰδῶν.

Περιποίησιν δὲ θείαν. Ἐκεῖ νὰ τὸ ρίχνετε εἰς τὸ ἐξῆς.

Κουμουνδοῦρος.

Καλῶς σὰς βρήκα πάλι, ἀγαπητοὶ μου φίλοι,
Ἐλάτε μὲς στὸ στόμα γλυκὰ νὰ σὰς φιλήσω,
Χαρήτε σεῖς οἱ μόνοι τοῦ κόμματός μου στυλοί,
Καὶ πάλι μὲ ρουσφέτια θὰ σὰς παραγεμίσω.
Θ' ἀναστηθῇ τὸ κόμμα μ' ὅσα κι' ἂν ἔχη πάθει,
Ὁ γέρο Κουμουνδοῦρος ἀκόμη δὲν ἐχάθη.

Θὰ ἦνοι ὅπως πάντα γερὸς καὶ κοτσονάτος,
Ἐστὸ μάτι τοῦ Τρικούπη θὰ στέκεται καρφί,
Θὰ εὐτυχῆ τὸ κόμμα, θὰ εὐτυχῆ τὸ κράτος,
Καὶ ἀφθονος εἰς ὅλους θὰ χύνεται τροφή.
Θὰ λείψῃ ἡ μιζέρια καὶ ἡ οἰκονομία,
Κι' ὀρθάνοικτα θὰ μένουν τοῦ ἔθνους τὰ ταμεῖα.

Θὰ πέσῃ ὁ Τρικούπης, θὰ πέσῃ χωρὶς ἄλλο,
Τί ἔχει νὰ τραβήξῃ ἓνας Θεὸς τὸ ξέρι,
Τὰ δύο του πόδια σ' ἕνα παπούτσι θὰ τοῦ βάλλω,
Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω μιὰ λέξι νὰ προφέρῃ.
Δὲν θὰ τοῦ μείνῃ φίλος, κι' ἴσως κι' αὐτὸς ἀκόμα,
Ἀπελπισθῇ καὶ ἔλθῃ μὲ τὸ δικὸ μας κόμμα,

Ἄπ' τῆς βουλῆς τὸ βῆμα τί ἔχω νὰ τοῦ ψάλλω!
Ὅσα μοῦ ἔχει κάμει ὡς τούτῃ τῇ στιγμῇ,
Ἄπὸ τῆ μύτη ὅλα ξυνὰ θὰ τοῦ τὰ βγάλω,
Νὰ μάθῃ ὁ κουρούνης ποῖον ἄνδρα πολεμεῖ
Γιὰ τοῦτον τὰ μυαλά μου γυρίζουνε σὰν μύλος....
Παραπολύ τὸ ἦρε ἀπάνω του ὁ φίλος.

Τὸν ἄφησα νὰ πέρνῃ, τὸν ἄφησα νὰ δίνῃ,
Τὸν ἄφησα μαζί του νὰ πάρῃ τὴ βουλή,
Καὶ ἀντιβασιλεὺς μας τὸν ἄφησα νὰ γίνῃ,
Νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει καὶ γιὰ τὸ Καραλή.
Τοῦ ἔδωσα καὶ τοῦτο τοῦ ἔδωσα κι' ἐκεῖνο,
Μὰ τώρα πιά θηρίο ἀνήμερο θὰ γίνω.

Καλῶς σὰς βρήκα πάλι, ἀγαπητοὶ μου φίλοι,
Τὸ δυνατὸ μας κόμμα θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ,
Θὲ νὰ γελοῦν τῶν φίλων καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ χεῖλη,
Καὶ τραχανὰ τὸ ἔθνος ἀξένοιαστο ὁ ἀπλώσῃ.
Καὶ τώρα στὴν Καστέλλα, ἀγαπητοὶ μου, πάμε,
Κι' ἐκεῖ νὰ τὰ εἰποῦμε, νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φαῖμε.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ δραχμαὶ ἕξ πληρωτέαι ἅμα τῇ παραλαβῇ διὰ τοὺς ἐν Αθήναις, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας ποῦ εἶνε ζωντόβολα, δραχμαὶ δέκα, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς θάρος μας, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ἔξυνοι, δραχμαὶ δώδεκα. Ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Λί ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτάς.